

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 52.

Sjette Sessions anden Samling.

24de Møde.

Mandagen den 5te Februar Aften Kl. 7.

(Fortf.)

Lutein: Da vi behandlede Indenrigsministerens Forslag til Budgettet, blev der af Rigsdagsmanden for Maribo Amts 1ste Valgkreds (Lindberg) indbragt et Forslag, om at lægge 1000 Rd. til den Sum, der af Regjeringen var forlangt til Difteriets Fremme. Jeg antydede allerede dengang, at jeg antog, at Thinget ikke var i sin gode Ret, naar det forøgede de Beløb, Regjeringen havde forlagt, og jeg troer, at det endnu mindre er i sin gode Ret, naar den vil bringe i Forslag, og muligviis vedtage Bevillinger til aldeles nye Formaal. Da Forhandlingerne allerede dengang vare rykkede langt frem, opfattede jeg at udtale mig nærmere desangaaende, og jeg skal derfor tillade mig at gjøre det iaften, idet jeg skal knytte mine Bemærkninger til det Forslag, der er stillet om at bevilge 100,000 eller 70,000 Rd. til Almuefolevæsenet. Jeg troer nemlig, at den Andeel, som er indrømmet Regjeringen i hele Lovgivningen, vil blive svækket, dersom vi tillade os at fremkomme med Forslag af denne Natur. Ifølge Grundlovens 2den Paragraph er den lovgivende Magt hos Kongen og Rigsdagen i Forening. Spørge vi nu, hvorledes den udøves, da vide vi, at det skeer derved, at, naar der fra Rigsdagen indgaaer et Forslag, da staaer det til Kongen enten at stadfæste eller forkaste det, og paa denne Maade er der sikret saavel Regjeringen som Rigsdagen den hver især tilkommende Andeel i Lovgivningsmagten. Omvendt, dersom der fremkommer et Forslag fra Regjeringen, da vil det blive behandlet her i Thingene, og Rigsdagen har da Ret til

enten at forkaste eller ubetinget at vedtage det, og i disse Tilfælde er ligeledes baade Kongens og Rigsdagens Andeel i Lovgivningsmagten bevaret. Der staaer nu ogsaa en tredie Wei, som er den almindeligste, aaben for Rigsdagen ved Behandlingen af de Forslag, der fremkomme fra Regjeringen, nemlig at tage dem under Behandling, undergive dem betydelige Modificationer, og derpaa sende dem tilbage. I dette Tilfælde antager Forslaget igjen Charakteren af et fra Rigsdagen udgaaet Forslag; det vender da tilbage til Regjeringen, og det staaer da til Kongen enten at stadfæste eller forkaste det, men i alle disse Tilfælde mener jeg, at Grundlovens § 2 skeer fuldkommen Fyldest. Heelt anderledes forholder det sig derved, dersom Rigsdagen lægger Summer til de af Regjeringen forlangte, eller dersom Rigsdagen, saaledes som her er Tilfældet, vil, at der skal udgives en stor og betydelig Sum til Diemed, som hidtil ikke have været Gjenstand for Statsudgifter. Jeg maa endelig bede dHr. lægge Mærke til, at Finantsloven i denne Henseende er heelt forskjellig fra de andre Love; thi, naar Finantsloven kommer tilbage her fra Rigsdagen, saa staaer det ikke til Regjeringen at andrage paa, at Hans Majestæt skal forkaste den; den maa stadfæstes; dersom dette ikke skeer, vilde hele Regjeringsmaskinen gaae istaae. Dersom altsaa Rigsdagen benytter Finantsloven for at indvotere saadanne hele nye Summers Anvendelse, da kan Kongen ikke udøve den Ret med Hensyn til disse Summer, som der ifølge Grundlovens § 2 tilkommer ham, thi, da han nødvendigviis maa stadfæste Finantsloven i sin Heelhed, maa han ogsaa stadfæste de af Rigsdagen indvoterede Summer, som gaae udenfor de af Regjeringen gjorte Forslag. Jeg mener, at dette